

derlig vilde glæde sig, om vore Kræfter her kunde tages i Brug til nyttig Tjeneste for Fædrelandet isledetfor til en Fortjættelse af den guldne Kamp, som den høitærede Minister har bebudet i Fredags i uværdige Ord. Naar det imidlertid er saaledes, da vilde jeg have ønsket, at det ærede Medlem noget udførligere havde kunnet fortsætte sit Studium af de sidste 10 Aars Historie. Det ærede Medlem talte nemlig om et historisk Værk, der var delt i flere enkelte Afsnit, men han kom ikke længere end til det første Afsnit. Dersom det ærede Medlem havde givet os et kort Resumé af hele Værket, saa vilde han have faaet at se, at der er en overmaade smuk Enighed tilstede i hele Værket. Værkets Forfatter har nemlig ment, at Oppositionen i sin Tid gik noget for rask frem, hvilket han maasse har antydet noget skarpt, men da han senere har ment, at de Andre gik endnu raskere frem, har han ligeledes lagt en Dæmper paa til den anden Side, hvilket altsaa er ensbetydende med denne Fordring om en rolig og besindig Udvikling under Grundlovens foreskrevne Former, som vi Alle i Birkeligheden maa hylde. Jeg har Tid efter anden læst dette Værk med megen Omhu, og jeg har fundet, at det paagældende Værks Forfatters skriftlige og mundtlige Udtalelser ere særdeles overensstemmende i Hovedtrækkene, hvilket ogsaa blev udtalt af en anden æret Taler. Jeg tror, som sagt, at det ærede Medlem, som endnu ikke har faaet Tid til at læse Værket til Ende, vil glæde sig over denne Meddelelse.

Jeg takker det høie Thing for den Ro, det har udvist under mit Foredrag. Jeg har for mit Vedkommende ønsket at udtale dette, fordi jeg nodig vil bestyldes for Dovenskab, naar jeg tager Ferie i denne Samling. Jeg ønsker kun at spare paa mine Kræfter, indtil der mulig kommer en anden Tid, og jeg vil forklare de Herrer mine Følelser, dersom jeg nu skulde give mig til at slide for Rigsdagsføden — eller hvad man nu politisk talte vil kalde det — under dette Herstab, som jo mener at være vort Herstab. Det er jo ikke vore Ministre, som nu sidde i Ministeriet. Jeg vil da sige, at jeg vilde betragte det som en Forringelse af vor Stilling og som Noget, hvorom der ikke var Tale den 26de Juli, og hvis Ministeriet vil have Noget til at gjøre dette Arbejde saaledes, at der kommer Noget ud deraf, saa vil jeg sige, at saa maa det tage Andre dertil end mig; saa træder jeg gjerne tilbage, thi skulde det være Meningen, at den høitærede Minister skulde faae gennemført sin Kamp mod Folkethinget, saa vil jeg ikke være Folkethingsmand mere.

Conseilspræsidenten (Strup): Det ærede Medlem gjør mig for megen Ære, naar det ærede Medlem stadig taler til mig, som om jeg omtrent var den Æneste, der gjorde Modstand mod Gjennemførelsen af det, som det ærede Medlem har sat sig til Opgave at gennemføre. Dette fremgik strax af hans første Henvendelse til mig, hvor han udtalte sig, som om jeg skulde have sagt, at jeg vilde fortsætte Kampen mod Folkethinget, saa længe Folkethinget fastholdt sin Fordring af 1872. Det har jeg ikke sagt, det vilde være et meget for svagt Udtryk, om jeg havde benyttet det. Nei, jeg har sagt, at efter min Overbevisning vil denne Kamp ikke ophøre, saa længe denne Fordring hævedes fra dette Things Side, og det ganske bortset fra, om jeg er paa denne Plads, om jeg er i de Levendes Tal eller ikke. Det ærede Medlem vedbliver altid at stille Spørgsmaalet, som om Kampen var mellem ham og hans Venner, som repræsenterende det danske Folk, og saa Ministeriet eller endog kun en enkelt Person af dette Ministerium. Dette forekommer mig at være en saa fuldstændig Venden paa Hovedet af Forholdene, at det undrer mig, at man hører det gjentaget og atter gjentaget. Det ærede Medlem maa jo dog vide, at de Ansuelser, som jeg hævder her, deles af et stort Tal af Befolkningen foruden mig, og at de Ansuelser, som her ere i Mindretal, ere ligesaa afgjort i Flertal i den anden Del af det danske Folks Repræsentation, der har samme Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, som dette Thing har. Dette er Sandheden, og støttet derpaa har jeg udtalt, at efter min fulde Overbevisning vil den storpolitiske Kamp ikke ophøre, saa længe dette Thing fastholder Fordringen af 1872 om at have Overtaget, Overmagten over de andre Statsmyndigheder. Jeg tillægger ikke min personlige Forbliven paa denne Plads den Betydning, som det ærede Medlem gjør; jeg er tilbøjelig til at tillægge den meget ringe Betydning, idet jeg føler mig overbevist om, at de Ansuelser, jeg kæmper for, ville til enhver Tid finde ligesaa dygtige og maasse dygtigere Talsmænd, end de i dette Dødslik have i mig. Det er en stor Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, at det danske Folk kun er repræsenteret i dette Thing, kun har sine Røster i, hvad der udtales her, og at dette Flertal i dette Thing i Sandhed kan tale paa Folkets Vegne. Det, jeg har villet udtale, da jeg forrige Gang havde Ordet, var ingenlunde, hvad man maatte tro efter den Opfattelse og Gjengivelse, der fremkom fra det ærede Medlem, at jeg har villet udfordre til en Fort-